

GANGSTERUL

Din lanțurile violenței,
la libertatea în Cristos

CASEY DIAZ

MIKE YORKEY

GANGSTERUL

Din lanțurile violenței,
la libertatea în Cristos

Traducere de Cristina Giurgiu

Copyright © 2019 Casey Diaz

Cartea a fost publicată în limba engleză cu titlul *The Shot Caller: A Latino Gangbanger's Miraculous Escape from a Life of Violence to a New Life in Christ*, la Thomas Nelson, Nashville, Tennessee, SUA. Publicată cu acordul Thomas Nelson, o divizie a HarperCollins Christian Publishing, Inc.

Toate drepturile rezervate.

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin editurii Casa Cărții. Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea în scris a editurii Casa Cărții, Oradea.

Gangsterul. Din lanțurile violenței, la libertatea în Cristos

de Casey Diaz și Mike Yorkey

Copyright © 2022 Casa Cărții

OP 2, CP 30

410670, Oradea

Tel./Fax: 0359 800 333; 0728 874 975; 0259 469 057

E-mail: info@ecasacartii.ro

www.ecasacartii.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
DIAZ, CASEY

Gangsterul - din lanțurile violenței la
libertatea în Cristos / Casey Diaz și Mike Yorkey ;
trad. de Cristina Giurgiu. - Oradea : Casa Cărții, 2022
ISBN 978-606-732-212-5

I. Yorkey, Mike

II. Giurgiu, Cristina (trad.)

821.111

Traducerea: Cristina Giurgiu

Editarea și tehnoredactarea: Timeia Pop

Corectura: Mirela Ștefan

Coperta: Marius Bonce

Tiparul executat la Metropolis srl, str. Nicolae Jiga 31, Oradea

Tel./Fax: 0259 472 640

Pentru Sana

CUPRINS

<i>Cuvânt-înainte de Nicky Cruz</i>	9
<i>Notă din partea lui Casey</i>	11
1. În curte	13
2. Fiul unui imigrant	17
3. Micii pungași	29
4. Fără sustrageri	45
5. Promovarea în bandă	57
6. Gata de luptă!	69
7. În urmărire	79
8. Călătoria de dimineață	95
9. Cum să nu o iei razna	107
10. Corespondență	115
11. Din nou în curte	131
12. Înălțarea unui zmeu	149
13. Scrisori de la Frances	161
14. Schimbări la orizont	173
15. Un vizitator surpriză	193
16. Cum să-i ferim pe copii de bande	211
<i>Versetele biblice care i-au vorbit lui Casey</i>	221
<i>Mulțumiri</i>	223
<i>Despre autori</i>	227
<i>Invită-l pe Casey la o conferință</i>	228

CUVÂNT-ÎNAINTE

de Nicky Cruz

Când citesc despre viața lui Casey Diaz, am impresia că-mi revăd propria viață. Am crescut în Puerto Rico, într-o familie săracă, iar părinții mei practicau vrăjitoria. Tatăl meu s-a vândut diavolului; la fel și mama mea. Eu, frații și surorile mele am fost cu toții expuși acestui stil de viață. Eram blestemați.

Am devenit atât de agresiv, încât la vârsta de cincisprezece ani am fost trimis în New York City ca să locuiesc cu fratele meu mai mare. Am fost nevoit să-mi port singur de grijă într-un oraș mare, necruțător.

Casey Diaz a ajuns în America într-un mod asemănător. Părinții lui proveneau din America Centrală, iar copilăria și-a petrecut-o pe străzile metropolei Los Angeles. Și el a fost nevoit să învețe cum să supraviețuiască într-un oraș mare. Casey a trebuit să-și câștige cât mai repede respectul pe acele străzi.

Ca și mine, Casey a dorit să devină cel mai mare și violent șef de bandă din câți s-au văzut. Era un mod de a-ți câștiga o reputație de temut. A devenit un lider între lideri și a impus respectul pe care credea că-l merită.

Înțeleg aceste sentimente. Când eram adolescent, trăiam ca un animal sălbatic pe străzile din New York, așa încât atunci când David Wilkerson a venit la mine și mi-a vorbit despre Isus, eu și prietenii mei am făcut tot posibilul să-l umilim și să-l punem pe

fugă. Însă el a tot revenit la noi. Acest bărbat a avut curajul și dragostea necesare pentru a penetra o zonă de conflict și a-mi vorbi despre un Isus de care eu nu auzisem niciodată.

Atunci când l-am amenințat că-l voi tăia într-o mie de bucăți, Wilkerson mi-a spus: „Nicky, chiar dacă mă vei tăia într-o mie de bucăți, fiecare dintre ele va striga «Isus te iubește!».” Acest om s-a apropiat de mine, în mizeria în care mă aflam, și mi l-a prezentat pe Isus Cristos.

Am început să-mi vin în fire și să realizez că Isus îl iubește pe Nicky Cruz. Pe mine. În cele din urmă, am capitulat. M-am prăbușit la pământ plângând ca un copil, în fața bandei mele, în fața prietenilor mei. Nu-mi păsa. Aveam nevoie să fiu iubit. Eram liber.

Acel băiețel din interiorul meu – acel băiat din Puerto Rico ce fusese atât de rănit – a venit la viață pentru prima oară. Am lăsat totul și mi-am schimbat armele cu o Biblie. Am devorat-o. M-am dus la școala biblică.

Și Casey a experimentat dragostea miraculoasă a lui Isus. Veți citi în această carte despre un tânăr violent care a ajuns răătăcit și despre un Dumnezeu iubitor care nu l-a uitat niciodată, indiferent unde s-ar fi aflat. Duhul Sfânt ne-a cercetat inimile și ne-a dăruit o viață nouă.

Nu merit viața pe care o am acum. Nu merit familia și slujirea ce mi-au fost dăruite.

Așa cum spunea apostolul Pavel:

(El) m-a socotit vrednic de încredere și m-a pus în slujba Lui, măcar că mai înainte eram un hulitor, un prigonitor și batjocoritor. Dar am câpătat îndurare, pentru că lucram din neștiință, în necredință! (1 Timotei 1:12–13)

Dumnezeu a dat dovadă de îndurare față de Casey și e o minune! La fel ca mine, și el lucra în neștiință.

Sunt sigur că veți fi inspirați de povestea lui Casey. Sper că și voi vă veți încredința iubirii lui Isus Cristos.

NOTĂ DIN PARTEA LUI CASEY

Ceea ce veți citi este complet adevărat.

Unele dintre nume au fost schimbate, din respect pentru intimitatea persoanelor menționate în cadrul acestei cărți.

Vreau să știți că nu caut să ridic în slăvi sau să-mi scuz vreuna dintre proastele alegeri pe care le-am făcut în trecut.

În schimb, intenția mea este de a arunca o lumină asupra vieții mele, drept pildă a iubirii răscumpărătoare a lui Dumnezeu.

CAPITOLUL 1

ÎN CURTE

Ușa celulei mele se deschise larg.
Un gardian californian pântecos se înfipse în cadrul ei, scuturând o legătură de chei.

— O oră, Diaz! anunță el.

Timpul pentru exerciții. În următoarele șaizeci de minute voi avea voie să ies din celula mea de la Penitenciarul de Stat New Folsom – unde erau închiși două mii dintre cei mai răi criminali ai Californiei – pentru a respira aer proaspăt în curtea închisorii. Puteam ridica haltere, puteam face ceva tracțiuni la bară sau puteam arunca o minge uzată de baschet la cel mai prăpădit coș de baschet aflat la vest de Mississippi. Sau puteam pur și simplu să-mi pierd vremea și să schimb o vorbă cu deținuții din grupul nostru de celule, deschise acum spre o zonă comună aflată în interiorul închisorii.

M-am postat lângă „poarta” mea – așa numeam ușile celulelor în închisoare –, nemișcat ca o statuie.

— Ai de gând să te miști? mă întrebă gardianul.

În această primă zi alături de ceilalți deținuți ai închisorii, știam că se aștepta de la mine să-i adun laolaltă pe șefii de bandă în curte și să le transmit un mesaj anume.

— Vin, am spus gardianului.

Se întâmplaseră atâtea în ultimele douăzeci și patru de ore, începând cu transferul de la Security Housing Unit¹ (SHU) din cadrul penitenciarului New Folsom, în zona comună de detenție. După trei ani de carceră – unde contactul cu ceilalți oameni fusese sever restricționat și în general limitat la un gardian mut care mă escorta la dușuri sau la zona unde puteam face mișcare –, mi se permitea acum să interacționez cu deținuții aflați în preajma noii mele celule.

Era mare lucru, căci în sistemul de detenție californian eram înregistrat ca fiind lider de bandă provenit din cartierul spaniol al Los Angelesului. Directorul închisorii știa foarte bine că nu eram un personaj cu care să vrei să te încurci – în spatele sau în afara zidurilor închisorii. Înjunghiasem oameni. Jefuisem mașini, bani, droguri. Poruncisem altora să elimine membri ai bandelor rivale sau trădători. Îmi câștigasem cu vârf și îndesat „respectul” străzii.

Mă temeam că roata se-ntorsese după ieșirea mea din carceră, adică de la SHU, care se pronunță *shoe* [șu]. Acum, că făceam parte din populația generală a închisorii, trebuia să fiu eu cel cu ochii în patru, atent la oricine se apropia de mine.

Îmbrăcat în blugii albaștri specifici închisorii și cu un tricou ce atârna lălâu pe trupul meu înalt de 1,75 metri și cântărind 80 de kilograme, m-am alăturat deținuților ce se îndreptau dinspre blocul nostru de celule spre ușa ce se deschidea în curtea exterioară, mare cam cât un teren de fotbal. Soarele strălucea blând în acea dimineață primăvărată la Folsom, o localitate aflată cam la 30 de kilometri nord-est de Sacramento, capitala statului.

Nu eram interesat să fac mișcare, căci aveam impresia că am numai noduri în stomac. Aveam senzația că mi se va întâmpla

¹ Unitate securizată de detenție, cunoscută și sub denumirea de izolator. Aceasta este o secție separată de blocurile principale de celule (n.tr.).

ceva rău. Însă în ciuda echilibrului meu interior precar, știam că procedez corect.

În timp ce mă îndreptam spre curte, o jumătate de duzină de indivizi își făcură apariția de nicăieri și se apropiară de mine. Erau și ei hispanici și, categoric, mult prea aproape. I-am recunoscut drept lideri ai unor bande rivale, majoritatea din cartiere hispanice aflate în vecinătatea zonei centrale a orașului Los Angeles: Pico-Union, Rampart District, MacArthur Park și South-Central. Odinioară luptasem acerb pentru aceleași teritorii, însă, odată închiși, deosebirile dintre diversele bande latino dispăruseră. În închisoare, conflictele erau între hispanici, albi și cei de culoare. Aici rămâneai cu ai tăi. Pentru protecție. Ca să supraviețuiești. Și ca să reglezi conturile.

Îndreptându-ne spre curte, m-au întrebat ce mai fac. După expresia de pe chipurile lor, mi-am dat seama că erau surprinși să mă vadă ieșit din carceră. Deținuții erau arareori transferați din SHU în blocul principal, mai ales dacă era vorba de cineva cu statutul pe care-l aveam eu în lumea bandelor.

Un individ înalt, slăbănog, se apropie de mine. L-am recunoscut din perioadele anterioare de detenție în zona Los Angeles. Îl chema Bullet și, fără-ndoială, era șeful grupului.

— Ce-nvârți? întrebă el.

— Nu prea multe, am răspuns. Dar am ceva să vă spun.

I-am condus spre o masă din beton și m-am așezat pe ea în timp ce șefii de bandă se adunară în jurul meu. Erau indivizi cu chipuri dure. Mulți aveau tatuaje ce indicau loialitatea lor față de MS-13, 18th Street și Florencia 13.

Bullet privi peste umăr. Satisfăcut de faptul că nu se afla niciun paznic prin preajmă care ar fi putut să audă ce vorbeam, se îndreptă de spate și se întoarse cu fața spre mine.

— Ei, ce vrei să ne spui? întrebă el.

Bullet se aștepta probabil să spun că vreau să reglez conturile cu un alt gangster de la New Folsom, să fac rost de droguri

sau să contactez pe cineva din afară. În schimb, m-am pregătit sufletește, știind că ceea ce urma să spun avea să le dea acestor gangsteri „undă verde” în ce mă privește, iar asta însemna că în viitorul foarte apropiat urma să fiu ucis de unul dintre ei.

O crimă între zidurile închisorii sau în curtea exterioară era adesea rapidă și întotdeauna brutală. Cel mai ușor mod de a uide pe cineva era să-i înfigi un pumnal în gât, retezându-i jugulara.

Pumnalele erau un soi de cuțite improvizate din bucăți de metal, plastic topit sau o bucată de lemn ascuțită. Puteai confecționa o astfel de armă dintr-o periuță de dinți, frecându-i mânerul de o bucată de metal sau zid de beton, până când obțineai o armă letală, cu vârful ascuțit. Baza mânerului era înfășurată strâns într-o bucată de pânză pentru a putea fi apucată, iar în mâinile deținuților asemenea obiecte erau folosite pentru înjunghierea altor deținuți. Erau surprinzător de letale.

O altă formă preferată de ucidere era strangularea. Deținuții făceau rost de fâșii de material textil din lenjeria intimă, cearșafuri sau șosete și le împleteau până când obțineau o frânghie subțire, rezistentă. În timp ce doi indivizi bine făcuți îl ținutau pe cel vizat la pământ, un al treilea criminal înfășura strâns frânghia în jurul gâtului victimei și strângea până când aceasta nu mai putea trage aer în piept. Văzusem deținuți care fuseseră strangulați cu brutalitate în acest fel sau chiar decapitați.

Cu toate astea, l-am privit în ochi pe Bullet și pe câțiva dintre ceilalți lideri de bandă prezenți, conștient că ceea ce urma să le spun era echivalent cu semnarea propriei condamnări la moarte.

Dar știam și ce voia Dumnezeu să spun.